

Tone Škrjanec

Pesmi

nikogar ni pravzaprav strah

vprašljivo se mi zdi vsakršno ugibanje
 in vrednotenje mojega početja, oprezanje
 za mojimi pogledi, tudi naslanjanje na
 mojo okensko polico, hinavsko prevzemanje
 mojih lastnosti in pehanje za vrhunsko
 ekstazo, ki jo ponujajo gorski potoki, bencinski
 hlapi, brezbrizno poležavanje v travi
 ali morda steklenice piva, nočno sanjarjenje
 o sanjah, sanjam sanje sanj, prodam malo
 te pesmi, malo one, malo samega sebe,
 malo pomežiknem in malo,
 zelo malo potisnem prst skozi veter.
 grem in zaprem papir, poravnam list
 peteršilja, potipljem zrak; in on res diši
 po soli, in ona res diši po soli in
 nikogar ni pravzaprav strah. samo zdi se nam
 tako. mili, majhni, bleščeči, bledeči,
 vsega željni, drobni petprsti hudički.
 hlapimo raj dihamo dan.

blues za srne

sladki blues. tako ležerno se slači,
 da so gibi počasni kot rast. popek se
 razkriva sporadično in počasi kot
 poslednja skrivnost oborožena s stekleno
 pajčevino. poskakovanje ritma pretrga
 telefon. privoščimo si hudobno opazovanje
 večerne baletne predstave. dekleta komaj
 zadržujejo smeh. rokenrol je oster in blag.
 kot kakšna začimba. dekleta raztegujejo noge.
 oblikujejo mišice ritnic. naročajo pijačo.
 opletajo z lasmi. nekatere oponašajo srne.

poznovečerni pisarniški blues

tako je prav. luč rdeča se sveti
 med usti fikusa na okenski polici.
 suhe in hrapave dlani. kdo te je.
 kdo te je naredil tako okroglo in vlažno
 kot glina. in to, da te nekaj vedno ostane
 na dlaneh. po vsakem dotiku. glasovi so
 od onkraj vrat in komaj razločim besede.
 moški in ženske so skriti. komu prepuščam
 to noč. ničesar ne govorim.
 o ničemer ni govora.
 ta noč. drifting sama vase.

kos s črvom pod
grmom. milost
je širši pojem.

dež briše prah
s cvetov
regrata

pod oknom petje.
nad mano luč.

občutke nanaša v plasteh
kot sneg. zlepijo se en z drugim
potem jih kot kakšna smetana
prekrije trda skorja, kot ščit,
da je ne predreš,
da ne dosegaš več zemlje s svojimi
nogami. da se po njej brezbrizno
ošabne sprehajajo ptice, ki jim hladna
smetana snega ne požira več nožic.
hodiš po njem in oko se
sprehaja po bleščeči beli prevleki
kot po morju, ki ga sonce
potrese z bleščicami, preden
se odpravi k počitku.
k ribam.

Mleko

*sometimes I sits and thinks
sometimes I sits and drinks
but usually I only sits*
N. Cassidy

moje oko je iz mleka.
na njem se pozibavajo papirnate barke.
dišijo po kamilici in ustni harmoniki.
vračajo se in spet odhajajo,
povsem neodvisne od vetra
in ne oziraje se name.
smehljajo se
in si manejo stegna da dišijo.
mleko je tudi pot med drevesi
v drevoredu.
razpira se kot roka,
ki zelo previdno drsi po boku.
previdnost ni počasnost.
je kvaliteta,
ki včasih je,
včasih ni.
včasih enostavno sedim.